

[Justitsministeren.]

døde personer, og jeg er ganske enig med hr. Knud Bro i, at der er mange vigtige og komplicerede spørgsmål knyttet hertil.

I februar 1966 nedsatte justitsministeriet et udvalg til at foretage en kritisk gennemgang af de gældende bestemmelser om ligsyn og obduktioner, og dette udvalg har rent foreløbigt drøftet problemerne i forbindelse med transplantation.

Da disse problemer imidlertid rejser en række lægetekniske og lægeetiske spørgsmål af en anden karakter end de spørgsmål, som udvalget i øvrigt skal behandle, har jeg fundet det rigtigst, at der nedsættes et særligt udvalg til at behandle transplantationsproblemerne. En sådan løsning giver også bedre muligheder for en bredere lægelig repræsentation i udvalgsarbejdet.

Jeg har derfor truffet foranstaltninger til at nedsætte et særligt udvalg til at overveje, om der bør gennemføres lovregler om transplantationsspørgsmål, og har sørget for, at arbejdet i de to udvalg bliver koordineret. Jeg vil endvidere søge arbejdet i udvalget fremmet mest muligt.

Knud Bro: Må jeg takke ministeren for det meget tilfredsstillende svar. Jeg tror, ministeren anbefaler en god løsning på et uhyre kompliceret spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Vil ministeren foranledige — hvis ligsynsudvalget ikke allerede er færdig med sit arbejde — at udvalget tager sidste sætning i ligsynslovens § 1 op som hastesag til særskilt behandling med henblik på en eventuel ændring af den del af loven?

Vil ministeren samtidig tage skridt til indførelse af en transplantationslov efter lignende retningslinjer som den svenske lov?“

Else-Merete Ross: Når to medlemmer uafhængigt af hinanden samtidig indleverer spørgsmål i denne sag, må ministeren tage det som udtryk for, at både unge og ældre ser med bekymring på den usikkerhed, der hersker om sagen. Nordisk Råd behandlede ved sin 5. session spørgsmålet om ensartet

nordisk lovgivning om transplantation af biologisk materiale og om det ønskelige i at sikre tilgangen af dette ved at gennemføre de nødvendige lovforanstaltninger. Finland og Sverige har allerede en sådan lov.

I det svenske materiale, jeg har fået gennem folketingets bibliotek, fremhæves det, at indgrebet skal ske så kort tid som muligt efter, at dødens indtræden er konstateret af en læge, da vævet eller organet ellers ikke kan anvendes til transplantation. Da liget af den, som er død i sin seng, efter vor ligsynslov ikke må fjernes fra sengen før efter mindst 6 timers forløb, må det betyde, at danske læger, som arbejder med transplantation, tvinges til at overtræde denne bestemmelse. For at undgå dette henstiller jeg — og jeg forstår, ministeren vil imødekomme det — at det nedsatte udvalg tager specielt 6 timers bestemmelsen op som en hastesag.

I modsætning til hr. Knud Bro mener jeg, at en kommission angående transplantationer er unødvendig, og at embedsmandsudvalget må kunne klare det. En snarlig gennemførelse af en transplantationslov med klare og faste bestemmelser vil være af den største betydning for de syge, der eventuelt kan hjælpes, men også for de døende og deres pårørende og ikke mindst for de læger, der står med ansvaret.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Fru Else-Merete Ross' spørgsmål giver mig anledning til at udbyde de oplysninger, som jeg gav i mit svar til hr. Knud Bro.

Det sidste stykke i ligsynslovens § 1, det stykke, som fru Else-Merete Ross hentyder til, lyder således:

„Liget af den, som er død i sin seng, må ikke tages ud af sengen, inden i det mindste 6 timer er forløbet efter døden.“

Det er klart, at ligsynsudvalgets behandling af denne regel må koordineres med arbejdet i det nye transplantationsudvalg, og det er da også netop en af grundene til, at jeg som nævnt i svaret til hr. Knud Bro har sørget for, at arbejdet i de to udvalg koordineres. Dette sker bl. a. ved, at de to udvalg får samme formand.

På fru Else-Merete Ross' spørgsmål, om jeg vil tage skridt til indførelse af en transplantationslov efter lignende retningslinjer som den svenske lov, kan jeg svare, at det